

ת"פ 2728/09 - מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נגד דנה בראון בוחבוט, דנה בראון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2728-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' בוחבוט ואח'

בפני	כב' הנשיאה שולמית דותן
מאשימה	מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים
נגד	
נאשמות	1. דנה בראון בוחבוט 2. דנה בראון

נוכחים:

ב"כ המאשימה: אין התייצבות

הנאשמת 2 ובא כוחו עו"ד שאול עזרא סנ"צ

פסק דין לנאשמת 2 הכרעת דין וגזר דין

הנאשמת הורשעה, על סמך הודאתה בכתב אישום מתוקן ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק-העונשין"), בכך שביום 25/05/08 בשעה 16:00 או בסמוך לכך דפקה על דלת דירתה של המתלוננת, שכנתה של חמותה, ברחוב משה סנה 701/7 בירושלים, בו שהתה אותה עת בתה של המתלוננת, ביקשה ממנה להתקשר לאמה, וכשזו ענתה לטלפון איימה עליה, כי "אם תסתכל שוב לכוון חמותה היא תבוא עם בעלה ותשבור לה את העצמות". כן אמרה לבתה של המתלוננת, כי "היא תשבור כל מה שהיא רוצה בבית שלהן". משנזעקו למקום שכן נוסף ורעייתו, צעקה הנאשמת גם עליהם, ואיימה, כי "תשרוף אותו ואת המשפחה שלו אם חמותה תשב פעם אחת בכלא", וכי "תשים פצצה בבנין וטוב שבעלה לא יודע על זה, ואם הוא יודע מזה הוא יפוצץ את הבנין ואותם" (ס' 5,6,8 לאישום השני בכה"א המתוקן).

ברקע אירוע זה עומד האישום הראשון המתואר בכתב האישום המתוקן, הנוגע לחמותה של הנאשמת, ומייחס לה עבירה של מטרד לציבור לפי סעיף 215(ג) לחוק, בכך שהעניקה שירותי מין לגברים בדירתה שברחוב משה סנה 701 בדרך שגרמה מטרד לשכנים. בגין אישום זה היא הורשעה ביום 19/02/13 על סמך הודאתה, בעבירה הנ"ל, ובהתאם להסדר הטיעון הושת עליה עונש של מאסר על תנאי למשך 3 חודשים וקנס בסך של 2,000 ₪.

בנוגע לנאשמת דנן הוסכם, במסגרת הסדר הטיעון, כי היא תופנה לשירות מבחן לקבלת תסקיר אשר יתייחס הן לשאלת הרשעתה בדיון והן לשאלת העונש, בלי שיהא בכך כדי לחייב את המאשימה.

ביום 03/09/13 הוגש תסקיר שירות מבחן, ממנו עולה, כי הנאשמת בת 39 נשואה, אם לשלושה ילדים בגילאי 7-15 שנים, מתגוררת בירושלים ועובדת מזה כ-11 שנים ברציפות כמזכירה רפואית בקופת חולים. על פי המתואר, היא שירתה שירות צבאי מלא במשטרה הצבאית ומנהלת אורח חיים נורמטיבי ותקין הן במישור הזוגי-משפחתי והן במישור התעסוקתי. לאחרונה חלתה במחלת הסרטן והיא עוברת טיפולים רפואיים אינטנסיביים בגינם היא מתקשה לתפקד מבחינה פיזית ומסתייעת באמה לצורך הטיפול בילדים וניהול משק הבית.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי והתרשמותו של שירות המבחן היא, כי אין באישיותה קווים עבריינים או אלימים וכי הסיכון להישנותה של התנהגות אלימה מצדה הוא נמוך. בנוגע לעבירה הנדונה ציין שירות המבחן, כי הנאשמת נוטה לטשטש את המיוחס לה, באומרה כי לא צעקה ולא איימה על שכניה של חמותה. לדבריה כלל לא ידעה סיבת הסכסוך של חמותה עם שכניה ורק בדיעבד גילתה כי האחרונה סיפקה, על פי הנטען, שירותי מין לגברים תמורת תשלום. לדבריה, במשך 3 שנים לאחר האירוע כלל לא היתה בקשר עם חמותה, ועד היום אינה יודעת אם יש ממש באישומים שיוחסו לה.

שירות המבחן בא בהמלצה להימנע מהרשעתה של הנאשמת הדין. בענין העונש, המליץ שירות המבחן, נוכח מצבה הרפואי של הנאשמת והעדר יכולתה לבצע שירות לתועלת הציבור, להטיל עליה התחייבות להימנע מעבירה דומה בעתיד.

הסניגור ביקש לאמץ המלצת שירות המבחן, בעוד המאשימה ביקשה להרשיע הנאשמת בעבירה המיוחסת לה, ולהטיל עליה פיצוי בסכום שייקבע ע"י בית המשפט.

לטענת המאשימה, הרשעתה של הנאשמת בדיון לא תגרום לה נזק ממשי, שכן היא תוכל להמשיך ולעבוד כמזכירה רפואית, וההרשעה הכרחית לשם הרתעת הציבור מביצוע עבירה של איומים שבבסיסה הגנה על שלוות נפשו של הפרט, בטחונו וחירות פעולתו.

הסניגור, לעומת זאת, טען כי אי הרשעתה של הנאשמת מתבקשת נוכח הנסיבות המקלות של ביצוע העבירה, שכן זו בוצעה על ידה ביום 25/08/08 סמוך לאחר שהגיעה לבית חמותה כדי לאסוף את ילדיה, ומצאה אותה בוכה ונסערת, עקב דברי עלבון שספגה לדבריה מאחת השכנות. הנאשמת, מבלי לדעת במה מדובר, התגייסה לטובתה של חמותה - ירדה לבית השכנה, אשר לא נכחה בביתה, וביקשה לשוחח עמה טלפונית.

גם נסיבותיה האישיות של הנאשמת, קרי- עברה הפלילי הנקי, אורח חייה הנורמטיבי, מצבה הרפואי הקשה - תומכים, לשיטתו של הסניגור, בהימנעות מהרשעתה בעבירה בה הודתה.

על פי הדין והפסיקה המנחה (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689 (2002), להלן: "פרשת כתב"), הכלל הוא כי משהוכחה אשמתו של נאשם יש להרשיעו בדין, והנסיבות הקיימות לקולא יצדיקו לכל היותר הקלה בענישה הנלווית להרשעה. הימנעות מהרשעה, הינה בגדר חריג השמור למקרים מיוחדים ובהצטבר שני פרמטרים עיקריים: **האחד** מתמקד במעשה - ועניינו בסוג העבירה, חומרתה, ונסיבותיה, המאפשרים לוותר בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. **השני** - מתמקד בעושה ולפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

בכל הנוגע **למהות המעשה** המיוחס לנאשמת - דברי האיומים המפורטים בכתב האישום מדברים בעד עצמם. המדובר באיומים קשים ומצמיטים, המכוונים כנגד שלמות חייהם של המתלוננת ובני משפחתה, ומבטאים התנהגות בריונית ומשולחת רסן, המתעלמת באופן מופגן מנורמות התנהגות ראויות. קל וחומר שהאיומים הקשים הושמעו באזניה של בתה הקטינה של המתלוננת. נקל לשער את תחושת הפחד והבעתה של הילדה נוכח אופן התפרצותה של הנאשמת בדברי האיום הקשים שהשמיעה במקום. העובדה כי לנאשמת לא היתה כל כוונה לממש איומים אלו היא חסרת משמעות, שכן די בהשמעת האיום בכוונה להפחיד או להקניט, ואין בדין דרישה כי תהיה כוונה לממש את האיום. במקרה דנן, אין ספק, כי המתלוננת, כמו כל אדם סביר, אשר שמעה את הנאשמת מאיימת לשרוף את מקום מגוריה חשה מפוחדת או מוקנטת.

עבירת האיומים שהינה עבירה של אלימות מילולית נועדה להקדים רפואה למכה ולמנוע הסלמתם לפסים של אלימות פיזית, כפי שכבר נאמר בפסיקה:

"האיום באלימות והביצוע האלים - באים במקביל זה לזה, כתאומים" (כב' השופט א' רובינשטיין ע"פ 6420/10 **קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל** פס' י"ט לפסה"ד מיום 23.8.11, פורסם בנבו).

טיב האיומים שהשמיעה הנאשמת כלפי שכניה של חמותה ומידת החומרה המקופלת בהם, אינם מאפשרים להימנע מהרשעה במקרה דנן. הימנעות מהרשעתה של הנאשמת בדין תעביר מסר מוטעה לה ולאחרים שכמותה, אשר יבקשו לפתור "סכסוכי שכנים" בדרכי אלימות במקום לפנות לגורמים הממונים על אכיפת החוק. תוצאה זו מקבלת משנה תוקף נוכח העובדה, העולה מתסקיר שירות מבחן, כי הנאשמת לא נטלה למעשה אחריות לביצוע העבירה והכחישה בפני שירות המבחן את עצם השמעת האיומים המיוחסים לה, הכחשה אשר אינה עולה בקנה אחד עם הודאתה המפורשת, במסגרת הסדר הטיעון, בעובדות כתב האישום. הכחשה זו גם מעידה על חוסר הפנמה של האיסור והסטיה מהתנהגות חוקית וראויה. יש בה כדי להביא למסקנה שהנאשמת אינה מבינה את הפסול שבהשמעת הדברים המיוחסים לה.

גם במישור המתייחס למיהות העברייני, לא הוכח התנאי הנדרש להימנעות מהרשעה. הנאשמת לא הוכיחה כי הרשעתה בדין תפגע בדימוי העצמי והחברתי שלה ותשפיע על עתידה המקצועי או התעסקותי, וטענותיו של הסניגור בענין זה נותרו בגדר טענות בעלמא.

אשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, קיימים במקרה זה לא מעט שיקולים לקולא, ובהם הודאתה של הנאשמת בעבירה; עברה הפלילי שהינו ללא רבב; העובדה כי מאז ביצוע העבירה לא היתה הנאשמת מעורבת בפלילים ומצבה הבריאותי הקשה. שיקולים אלו - הגם שאין בכוחם להצדיק הימנעות מהרשעת הנאשמת במקרה דנן, יש בהם כדי להביא להקלה בעונשה.

בשל שיקולי הקולא המנויים, ובמיוחד לאור מצבה הבריאותי של הנאשמת, ולאור העובדה שכתב האישום הוגש בחלוף כ- 4 שנים מהארוע, אין למצות עמה את הדין ולהטיל עליה עונש שיבטא באופן מלא את חומרת העבירה, והנסיבות המחמירות של המקרה הנדון.

באופן חורג מן העונש הראוי - אני דנה את הנאשמת לאלה:

1. מאסר 60 יום אותו לא תרצה, אלא אם כן, תעבור תוך שנה מהיום עבירה לפי סעי' 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: העבירה).

2. התחייבות על סך 2,000 ₪ להמנע מן העבירה במשך שנתיים מהיום. אם לא תחתום תאסר ל- 5 ימים.

3. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪ שישולם עד יום 1.2.14.

זכות ערעור לפני בית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ד, 08 ינואר 2014, במעמד הנאשמת ובא כוחה ובהיעדר המאשימה.